

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Zdeňka Kühna v právní věci žalobkyně: **TOLLMI Milevsko spol. s r. o.**, se sídlem Plaská 622/3, 150 00 Praha 5 - Malá Strana, zastoupené Mgr. Pavlem Jakimem, advokátem se sídlem Velké náměstí 119, 397 01 Písek, proti žalovanému **Finančnímu ředitelství v Českých Budějovicích**, se sídlem Mánesova 3a, 371 87 České Budějovice, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 2. 2010, č. j. 740/10-1100, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 20. 7. 2010, č. j. 10 Af 33/2010 - 40,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává.**

Odůvodnění:

Dne 22. 1. 2008, č. j. 595/08/098930/5827, zahájil Finanční úřad v Milevsku u žalobkyně kontrolu daně z příjmů fyzických osob ze závislé činnosti za rok 2005. Na základě skutečností zjištěných v průběhu kontroly rozhodnutími ze dne 14. 8. 2009, č. j. 20300/09/098970304679 a č. j. 20263/09/098970304679, finanční úřad předepsal žalobkyni k přímému placení daň z příjmů fyzických osob ze závislé činnosti a z funkčních požitků ve výši 1 188 692 Kč, resp. daň z příjmů vybíranou srážkou podle zvláštní sazby daně ve výši 973 Kč. K odvolání žalobkyně Finanční ředitelství v Českých Budějovicích v záhlaví označeným rozhodnutím vydané platební výměry potvrdilo a odvolání zamítlo.

Proti rozhodnutí žalovaného brojila žalobkyně žalobou podanou u Krajského soudu v Českých Budějovicích; ten rozsudkem ze dne 20. 7. 2010, č. j. 10 Af 33/2010 - 40, žalobu zamítl. V odůvodnění uvedl, že odvolání proti platebním výměrům bylo podáno osobou oprávněnou. Blanketní odvolání podané žalobkyní doplnil dne 12. 9. 2009 daňový poradce Ing. M., který jednal na základě plné moci doručené správci daně dne 24. 8. 2009. Konstatoval, že žalobkyně podané odvolání v průběhu daňového řízení nezpochybnila, proto se nyní nemůže dovolávat neúčinnosti zastoupení.

Krajský soud shledal nedůvodnou také námitku žalobkyně ohledně absence posouzení, zda a v jaké výši měli zaměstnanci žalobkyně nárok na výplatu cestovních náhrad; takové posouzení nespadá do pravomoci správce daně. Nepřisvědčil rovněž názoru žalobkyně, že správce daně nesprávně zaměnil nárok na výplatu cestovních náhrad s daňovou uznatelností. V posuzovaném případě žalobkyně nevyplácela zaměstnancům náhrady cestovních výdajů, ale odměny - tedy příjmy ze závislé činnosti podle § 6 odst. 1 písm. a) zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění pozdějších předpisů. Z těchto odměn nebyly žalobkyní sráženy zálohy na daň, proto jí správce daně uložil povinnost daň uhradit.

Žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) napadla rozsudek krajského soudu včas podanou kasační stížností namítajíc, že je dán důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“), tj. nesprávné posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení.

Stěžovatelka nesouhlasí se závěrem krajského soudu ohledně oprávněnosti doplnění odvolání učiněného Ing. M. Daňovému poradci udělila plnou moc ke všem daním, u nichž povinnost podat daňové přiznání nastala do 31. 12. 2007. Povinnost daňového subjektu provést srážku daně z příjmů fyzických osob je daní stěžovatelky pouze ve smyslu legislativní zkratky podle zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů. Vyúčtování daně z příjmů fyzických osob ze závislé činnosti není žádným zvláštním typem daňového přiznání. Proto Ing. M. nebyl stran daně z příjmů fyzických osob ze závislé činnosti k ničemu zmocněn. Stěžovatelka kromě udělení plné moci žádné další kroky v průběhu řízení o odvolání neučinila a již v žalobě se proti tvrzenému zastoupení ohradila.

Dále stěžovatelka poukázala na nesprávnost závěrů krajského soudu ohledně cestovních náhrad. Povinností všech účetních jednotek je účtovat o všech skutečnostech; bylo by proto nepředstavitelné, aby stěžovatelka o zákonném nároku na cestovní náhrady neúčtovala. Překlasifikoval-li správce daně účtované cestovní náhrady na část mzdy, měl současně posoudit otázku oprávněnosti nákladů v účetnictví stěžovatelky. Krajský soud v rozsudku konstatoval, že nárok zaměstnanců na výplatu cestovních náhrad nebyl v daňovém řízení posuzován. Je tak patrné, že skutečnosti podstatné pro správné stanovení daňové povinnosti nebyly zjišťovány řádně.

Ze všech shora uvedených důvodů stěžovatelka navrhla, aby Nejvyšší správní soud rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že stěžovatelka udělila plnou moc k zastupování daňovému poradci Ing. M. dne 20. 8. 2009. Jedná se o plnou moc omezenou. Jednatel stěžovatelky podal odvolání proti platebním výměrům Finančního úřadu v Milevsku. Bez výzvy správce daně podle § 48 odst. 5 zákona o správě daní a poplatků stěžovatelka odvolání doplnila prostřednictvím svého zástupce. Rozhodnutí žalovaného pak bylo v souladu s § 10 odst.

3 zákona doručováno jak stěžovatelce tak jejímu zástupci. Poté, co jednatel společnosti podal dne 11. 9. 2009 blanketní odvolání, zmocněný daňový poradce jej na základě plné moci doplnil a řádně odůvodnil. Učinil tak v souladu s udělenou plnou mocí a v daném stadiu daňového řízení. Stěžovatelka v průběhu odvolacího řízení odůvodnění odvolání žádným způsobem nezpochybnila. Postupem žalovaného tak ke zkrácení jejích práv dojít nemohlo. Posuzování obsahu plné moci bylo nadto rovněž v souladu s ustálenou soudní judikaturou, k čemuž žalovaný odkázal na nález Ústavního soudu ze dne 30. 1. 2003, sp. zn. I. ÚS 433/01, nebo na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 6. 2007, č. j. 1 Afs 39/2006 - 79.

Nesprávným shledal žalovaný rovněž názor stěžovatelky, že správce daně zaměnil nárok na výplatu cestovní náhrady s daňovou uznatelností. V posuzovaném případě správce daně nerozhodoval o daňové uznatelnosti cestovních náhrad. Posuzoval situaci, kdy stěžovatelka svým zaměstnancům neposkytovala náhrady cestovních výdajů, ale vyplácela jim příjmy ze závislé činnosti. Z těchto příjmů však nesrážela zálohy na daň. Správce daně provedl v průběhu daňové kontroly 38 výslechů svědků a po zvážení všech okolností dospěl k závěru, že vyplacené částky odměn představují příjmy ze závislé činnosti podle § 6 odst. 1 písm. a) zákona o daních z příjmů. Z těchto příjmů byla vypočtena daň v souladu s § 38h zákona o daních z příjmů. Proto žalovaný navrhl, aby byla kasační stížnost pro nedůvodnost zamítnuta.

Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že kasační stížnost má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou, a není důvodné kasační stížnost odmítnout pro nepřípustnost. Důvodnost kasační stížnosti posoudil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž je povinen přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.).

Kasační stížnost není důvodná.

Předně je nutné uvést, že vybírání daně z příjmů ze závislé činnosti a funkčních požitků se řídí zvláštní procesní úpravou, obsaženou v § 69 zákona o správě daní a poplatků. Jedná se o stav, kdy plátce daně má povinnost daň srazit a odvést. Z ustanovení § 69 odst. 1 zákona vyplývá, že *daň nebo úhradu na zajištění daně, kterou byl plátce daně povinen srazit nebo vybrat z daňového základu, odvede správci daně ve lhůtě stanovené tímto nebo zvláštním zákonem. Pokud tyto daňové částky nebyly sraženy nebo vybrány ve stanovené výši nebo odvedeny ve stanovené lhůtě, předepíše správce daně plátci daně tyto částky k přímému placení.*

Z citovaného ustanovení je třeba dovodit, že daňová povinnost z příjmů fyzických osob ze závislé činnosti a z funkčních požitků se *„nevyměřuje, pouze se předepisuje k přímému placení. Znamená to, že správce daně má povinnost, zjistí-li nedostatky v postupu plátce daně, plátci předepsat k přímému placení rozdíl mezi daní, kterou srazil a odvedl a daní, kterou dle platných právních předpisů srazit a odvést měl. Správce daně předepíše tedy plátci k přímému placení daňové částky, které ve stanovené lhůtě nebyly sraženy a odvedeny.“* (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 11. 2005, č. j. 1 Afs 59/2005 - 45, publikovaný pod č. 828/2006 Sb. NSS, dostupný na www.nssoud.cz).

Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou nesprávného posouzení otázky, zda bylo doplnění odvolání ze dne 12. 9. 2009 podáno osobou k tomu oprávněnou.

Ze správního spisu vyplynuly následující skutečnosti. Platební výměr na daň z příjmů fyzických osob ze závislé činnosti a z funkčních požitků za rok 2005 byl stěžovatelce doručen dne 17. 8. 2009. Dne 24. 8. 2009 byla správci daně doručena plná moc udělená stěžovatelkou daňovému poradci Ing. F. M. Podle této plné moci byl Ing. M. oprávněn zastupovat stěžovatelku *„v daňových řízeních ke všem daním, u nichž povinnost podat daňové přiznání nastala do 31. 12. 2007“*. Plná moc se týkala všech úkonů, s výjimkou podepsání zprávy o daňové kontrole podle § 16 odst. 8 zákona o správě daní a poplatků, sjednání základu daně a daně podle § 31 odst. 7 zákona, zpětvzetí odvolání proti vyměřené nebo dodatečně doměřené dani a vzdání se práva na odvolání podle § 48 odst. 8 a 9 zákona. V uvedeném rozsahu měla plná moc omezit, zrušit či změnit předcházející plné moci.

Dne 10. 9. 2009 podal jednatel stěžovatelky blanketní odvolání proti třem platebním výměrům Finančního úřadu v Milevsku, mimo jiné i proti platebním výměrům na daň z příjmů fyzických osob ze závislé činnosti a na daň z příjmů vybíranou srážkou za rok 2005. Následně Ing. M. uvedené podání dne 12. 9. 2009 doplnil. O odvolání rozhodl žalovaný dne 12. 2. 2010.

Krajský soud neshledal uvedenou námitku důvodnou. Konstatoval, že z průběhu daňového řízení bylo patrné, že Ing. M. oprávněně doplnil odvolání podané jednatelem stěžovatelky. Výklad předestíraný stěžovatelkou považoval soud za čistě formalistický.

Z popsaného skutkového stavu vyplývá, že stěžovatelka tři dny poté, co jí byl doručen platební výměr na daň z příjmů ze závislé činnosti (20. 8. 2009), udělila plnou moc daňovému poradci Ing. M.. Jednalo se o plnou moc omezenou [srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 6. 2007, č. j. 1 Afs 39/2006 - 79, publikované pod č. 1353/2007 Sb. NSS, www.nssoud.cz, nebo obdobně nález Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 433/01 ze dne 30. 1. 2003 (N 15/29 SbNU 117), http://nalus.usoud.cz/]. Uvedená plná moc byla správci daně doručena 24. 8. 2009 a nahradila dosavadní plnou moc udělenou Ing. M1. Následně dne 10. 9. 2009 podal jednatel stěžovatelky blanketní odvolání, které bylo po dvou dnech doplněno podáním Ing. M.

Již ze samotného průběhu daňového řízení je patrné, že stěžovatelka i její zástupce Ing. M. měli za to, že se dohoda o plné moci vztahuje i na daň z příjmů fyzických osob ze závislé činnosti, případně na daň srážkovou. Je nemyslitelné, aby daňový poradce necelý měsíc poté, co mu stěžovatelka udělila plnou moc, podával sám z vlastní vůle (a bez vědomí stěžovatelky) doplnění odvolání a reagoval na platební výměry ze dne 14. 8. 2009, které neměl k dispozici, neboť v době doručování platebních výměrů ještě nebyl zástupcem stěžovatelky. Lze tak předpokládat, že stěžovatelka, pověřivši Ing. M. jejím zastupováním v daňovém řízení, seznámila jej s vydanými platebními výměry Finančního úřadu v Milevsku a uložila mu, aby podané odvolání doplnil o chybějící náležitosti. Z textu podání Ing. M. doručeného správci daně 14. 9. 2009 je totiž patrné, proti jakým platebním výměrům odvolání směřuje (jsou uvedena příslušná čísla jednací), jakých konkrétních pochybení se správce daně dopustil a obsahuje rovněž návrh výroku žalovaného. Stěžovatelka a její zástupce Ing. M. tak jednali konkludentně (ve shodě) a není pochyb o tom, že doplnění odvolání bylo učiněno v souladu s vůlí stěžovatelky.

Nejvyšší správní soud sice připouští, že v průběhu řízení o odvolání již nebyly žalovaným činěny žádné další úkony, z nichž by stěžovatelka zjistila, že odvolání bylo doplněno Ing. M. Je rovněž pravdou, že daň z příjmů fyzických osob ze závislé činnosti není daní, k níž je stěžovatelka povinna podávat daňové přiznání; předkládá správci daně podle § 69 zákona o

správě daní a poplatků tzv. vyúčtování daně. Tyto skutečnosti však nemohou ničeho změnit na správnosti závěru krajského soudu, že z průběhu řízení o odvolání bylo zjevné, že žalobkyně k zastupování udělila plnou moc daňovému poradci Ing. M. Ten na podání jednatele stěžovatelky ze dne 10. 9. 2009 navázal a doplnil odvolání o náležitosti vyžadované zákonem o správě daní a poplatků. Je tak nesporné, že stěžovatelka i Ing. M. jednali v souladu s udělenou plnou mocí. Výklad zastávaný stěžovatelkou, že podala blanketní odvolání a následně měla být správcem daně vyzvána k jeho doplnění, není ze shora uvedených důvodů udržitelný.

Krom toho se stěžovatelkou zastávaný výklad jeví zdejšímu soudu v kontextu celého daňového řízení jako účelový. Ze správního spisu je patrné, že stěžovatelka v průběhu daňové kontroly dvakrát změnila své sídlo. Rozhodnutím Ministerstva financí však byla místní příslušnost daňového subjektu delegována zpět na Finanční úřad v Milevsku. O nepříkladné spolupráci stěžovatelky se správcem daně svědčí rovněž skutečnost, že se jednatel stěžovatelky (pan Tollinger) vyhýbal projednání zprávy o daňové kontrole; třikrát se omluvil z ústního jednání, na němž měla být zpráva projednána, z důvodu tvrzené pracovní neschopnosti (omluvy z jednání 12. 6. 2009, 2. 7. 2009 a 21. 7. 2009), nicméně byl-li požádán o projednání zprávy po skončení jiného jednání na finančním úřadě (dne 28. 7. 2009), zprávu o daňové kontrole odmítl projednat s tím, že veškeré podklady vztahující se k této dani předal daňovému poradci. Na základě výzvy k součinnosti třetích osob však správce daně od České pošty, s. p. zjistil, že pan Tollinger v době od 12. 6. 2009 do 13. 8. 2009 přebíral pro adresáta Tollmi Milevsko spol. s r. o. na adrese Hrejkovice 1 zásilky. Na základě popsaného skutkového stavu správce daně uzavřel, že se pan Tollinger vyhýbá projednání a převzetí zprávy o kontrole, proto tuto zprávu stěžovatelce zaslal prostřednictvím provozovatele poštovních služeb.

Současně Nejvyšší správní soud dodává, že zákon o správě daní a poplatků v některých svých ustanoveních hovoří společně o daňovém přiznání, hlášení a vyúčtování, jindy však používá legislativní zkratku daňové přiznání i pro vyúčtování daně. Tak například z ustanovení § 21 odst. 2 věta první zákona o správě daní a poplatků vyplývá, že *daňové subjekty podávají o své daňové povinnosti příslušnému správci daně přiznání, hlášení a vyúčtování na předepsaných tiskopisech.* Rovněž podle § 31 odst. 9 *prokazuje daňový subjekt všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v přiznání, hlášení a vyúčtování nebo k jejichž průkazu byl správcem daně v průběhu daňového řízení vyzván.* Z ustanovení § 40b odst. 1 věta první se podává, že *při insolvenčním řízení je daňový subjekt povinen podat nejpozději do 30 dnů ode dne účinnosti rozhodnutí o úpadku daňové přiznání nebo hlášení, popřípadě vyúčtování, za část zdaňovacího období, která uplynula do dne předcházejícího účinnosti tohoto rozhodnutí a za kterou dosud nebylo podáno.* Z druhého odstavce téhož ustanovení pak plyne, že *lhůty pro podání přiznání, hlášení nebo vyúčtování v průběhu insolvenčního řízení zůstávají zachovány.* Obdobně podle § 63 odst. 8 *nevzniká úrok z prodlení u daňového nedoplatku vzniklého zůstaviteli, a to ode dne jeho úmrtí do konce běhu lhůty pro podání daňového přiznání, hlášení nebo vyúčtování jeho dědicem.*

Naopak v případech, kdy plátce zjistí, že vyúčtování daně je nesprávné, může podat dodatečné vyúčtování obdobně jako dodatečné daňové přiznání podle § 41 zákona o správě daní a poplatků, byť tento zákon o dodatečném vyúčtování výslovně nehovoří. Rovněž prekluzivní lhůty pro vyměření daně podle § 47 odst. 1 (*Pokud tento nebo zvláštní zákon nestanoví jinak, nelze daň vyměřit ani doměřit, či přiznat nárok na daňový odpočet po uplynutí tří let od konce zdaňovacího období, v němž vznikla daňová povinnost, nebo do tří let od vzniku daňové povinnosti u těch daní, které nemají zdaňovací období.*) jsou obecně použitelné i pro předepsání daně

k přímému placení podle § 69 zákona o správě daní a poplatků. Zmínit lze také přechodné ustanovení § 102, podle něhož *zjistí-li poplatník po uplynutí lhůty pro podání přiznání k dani (vyúčtování) za rok 1992 a 1993, že daňová povinnost u daně z příjmů obyvatelstva, u důchodové daně, u odvodů do státního rozpočtu a u zemědělské daně, nebo u daně z příjmů fyzických osob a daně z příjmů právnických osob má být nižší, než uvedl v přiznání k dani (vyúčtování), může podat dodatečné přiznání k dani (vyúčtování) na tuto nižší daňovou povinnost nejpozději do 31. prosince 1994. V případě přeplatku na dani se postupuje podle § 64.*

Použití legislativní zkratky *„daňové přiznání“* v některých ustanoveních zákona o správě daní a poplatků i pro vyúčtování daně vyústilo v zákoně č. 280/2009 Sb., daňový řád, v zavedení pojmu *„daňové tvrzení“* používaného jednotně pro daňové přiznání, hlášení nebo vyúčtování. Podle § 1 odst. 3 daňového řádu je *základem pro správné zjištění a stanovení daně je daňové přiznání, hlášení nebo vyúčtování (dále jen „řádné daňové tvrzení“) a dodatečné daňové přiznání, následné hlášení nebo dodatečné vyúčtování (dále jen „dodatečné daňové tvrzení“) podané daňovým subjektem.* S ohledem na užití pojmu *„daňové přiznání“* v zákoně o správě daní a poplatků lze dospět k závěru, že se tento pojem uvedený v předmětné plné moci vztahoval rovněž na podání vyúčtování daně z příjmů fyzických osob ze závislé činnosti.

Také z těchto důvodů Nejvyšší správní soud uzavřel, že pokud daňový subjekt vymezí rozsah plné moci na zastupování v daňových řízeních *„ke všem daním, u nichž povinnost podat daňové přiznání nastala do 31. 12. 2007“*, je zástupce oprávněn zastupovat daňový subjekt rovněž v řízení týkajícím se daně z příjmů fyzických osob ze závislé činnosti, u níž plátce nepodává daňové přiznání, ale vyúčtování. Plná moc doručená správci daně dne 24. 8. 2009 tedy opravňovala daňového poradce Ing. M. k doplnění odvolání podaného stěžovatelkou. Žalovaný doručoval napadené rozhodnutí v souladu s ustanovením § 17 odst. 7 zákona o správě daní a poplatků stěžovatelce i jejímu zástupci; postupoval tak v souladu se zákonem. Námitku stěžovatelky, že doplnění odvolání bylo podáno osobou k tomu neoprávněnou, proto shledal zdejší soud nedůvodnou.

Dále se Nejvyšší správní soud zabýval stížní námitkou nesprávného věcného posouzení předepsaných cestovních náhrad. Stěžovatelka se domnívá, že vyloučil-li správce daně cestovní náhrady, o nichž stěžovatelka účtovala, a překvalifikoval-li je jako mzdy, měla být posouzena otázka oprávněnosti nákladů v účetnictví stěžovatelky. Krajský soud uvedenou námitku neshledal důvodnou. Konstatoval, že nárok zaměstnanců na výplatu cestovních náhrad nebyl v tomto řízení posuzován.

Ze zprávy o daňové kontrole vyplynulo, že zaměstnanci, kteří pracovali jako řidiči, byli placeni základní zdaněnou mzdou a odměnami, které zdaněny nebyly. Cestovní náhrady podle zákona č. 119/1992 Sb., o cestovních náhradách, zaměstnancům vypláceny nebyly (srov. strana 9 zprávy o kontrole daně z příjmů fyzických osob ze závislé činnosti a funkčních požitků ze dne 13. 8. 2009, č. j. 15320/09/098930305827). Podle citované zprávy *„správce daně posoudil všechny předložené doklady a přihlédl ke všemu, co v daňovém řízení vyšlo najevo. (...) po zvážení všech okolností dospěl k závěru, že vyplacené částky odměn (...) pracovníkům jsou příjmy ze závislé činnosti dle ustanovení § 6 odst. 1 písm. a) zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění pozdějších předpisů. Z těchto příjmů správce daně v souladu s ustanovením § 38h zákona č. 586/1992 Sb. (...) vypočetl srážkovou daň a zálohy na daň, které (...) nebyly sraženy.“* (srov. strana 26 - 27 citované zprávy o daňové kontrole).

Na základě provedené daňové kontroly správce daně předepsal stěžovatelce k přímému placení daň z příjmů fyzických osob ze závislé činnosti podle § 69 zákona o správě daní a poplatků z odměn, jež byly zaměstnancům stěžovatelky vypláceny jako příjem ze závislé činnosti podle § 6 odst. 1 písm. a) zákona o daních z příjmu, ale nebyly zdaněny. V průběhu daňového řízení bylo zjištěno, že zaměstnanci vypisovali žádanky o cestovní náhrady, stěžovatelka o nich účtovala, ovšem podle kontrolních zjištění zaměstnancům žádné cestovní náhrady vypláceny nebyly.

Skutečnost, že stěžovatelka nevyplácela svým zaměstnancům cestovní náhrady, představuje porušení pracovněprávních předpisů. Kontrolu na úseku ochrany pracovních vztahů a pracovních podmínek provádějí podle zákona č. 251/2005 Sb., o inspekci práce, ve znění pozdějších předpisů, orgány inspekce práce. Za správní delikt právnické osoby na úseku náhrad jsou orgány inspekce práce podle § 27 zákona oprávněny uložit pokutu až do výše 200 000 Kč. Pro předepsání daně z příjmů fyzických osob ze závislé činnosti však tato skutečnost relevantní není.

Správce daně proto nebyl povinen zabývat se popsanou skutečností v průběhu daňového řízení, neboť pro předepsání daně vybírané srážkou k placení (§ 69 zákona o správě daní a poplatků) je rozhodné pouze to, jaké příjmy podřaditelné pod § 6 odst. 1 písm. a) zákona o daních z příjmů byly zaměstnancům stěžovatelkou vyplaceny a zda z těchto příjmů byla sražena daň ve správné výši. V posuzovaném případě správce daně na základě výsledků provedené daňové kontroly zjistil, že zaměstnanci kromě mzdy, z níž jim byly zálohy sráženy, dostávali každý měsíc ještě odměny, z nichž však stěžovatelka v rozporu s § 38h zákona o daních z příjmů zálohy na daň z příjmů fyzických osob nesrážela. Proto správce daně ze souhrnu odměn předepsal stěžovatelce daň k placení. Pro účely této daně nebylo rozhodné, zda stěžovatelka o cestovních náhradách zaměstnanců ve svém účetnictví účtovala, neboť ze závěrů daňové kontroly vyplynulo, že zaměstnancům žádné cestovní náhrady vypláceny nebyly. Rovněž tato námitka je tak nedůvodná.

Žalobkyně tedy se svými námitkami neuspěla; Nejvyšší správní soud proto zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou. O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému pak v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. ledna 2011

JUDr. Marie Žišková
předsedkyně
senátu